

Sygnatura akt II AKa 92/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski /spr./

Sędziowie: SA Andrzej Kot

SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2022 r.

sprawy E. B.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt III Ko 137/21

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt I po słowie „odsetkami” dodaje słowa: „za opóźnienie”;**
- II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
- III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz E. B. 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**
- IV. stwierdza, że wydatki za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Pełnomocniczka wnioskodawcy E. B. wniosła na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 1693) o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz 13480,79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tytułem odszkodowania i 100000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem zadośćuczynienia za szkody i krzywdy wynikłe z wydania orzeczenia Kolegium do Spraw Wykroczeń przy Prezydencie Miasta G. utrzymanego w mocy orzeczeniem Kolegium d/s Wykroczeń przy Wojewodzie G..

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 11 stycznia 2022 r., III Ko 137/21:

I. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy E. B. kwoty:

- 10 000 (dziesięciu tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia,
- 12 864 (dwanaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt cztery) zł tytułem odszkodowania,

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, w związku z jego zatrzymaniem i prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem o wykroczenie oraz ukaranie przez Kolegium Rejonowe ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta G. z dnia 29 grudnia 1988 r. nr rej. (...), które zostało wydane w związku z prowadzoną przez wnioskodawcę działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego;

II. dalej idące żądania oddalił;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy E. B. kwotę 156 zł tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w sprawie;

IV. na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (D.U. z dn. 23 kwietnia 1991r. z późn. zm.) zwolnił wnioskodawcę od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniosła pełnomocniczka wnioskodawcy. Zaskarżając go w całości zarzuciła:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego Państwa Polskiego w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. oraz art. 448 k.c., poprzez błędną ich wykładnię skutkującą bezzasadnym oddaleniem w części ponad kwotę 10.000 zł wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez E. B. za niesłuszne zatrzymanie i prowadzenie przeciwko niemu postępowania o wykroczenie oraz ukaranie przez Kolegium Rejonowe ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta G. z dnia 29 grudnia 1988 r., nr rej. (...), które zostało wydane w związku z prowadzoną przez wnioskodawcę działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, pomimo, iż okoliczności niniejszej sprawy przemawiają za uwzględnieniem wniosku w całości, w sytuacji gdy zasądzona kwota jest rażąco niska oraz niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego wyjątkowych krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś ww. przemawia za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia w wyższej wysokości.

2) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. oraz art. 448 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, które miały wpływ na wymiar krzywd E. B., a zwłaszcza poczucia rażącej niesprawiedliwości z powodu niesłusznego zatrzymania i skazania w związku z działalnością niepodległościową (stosowanie presji, krzywda moralna z uwagi na brak możliwości uczestnictwa we mszy św. z udziałem papieża), sposobu w jaki był traktowany (pokrzywdzony był przez funkcjonariuszy traktowany ordynarnie, stosowano wobec niego przemoc psychiczną), obawy o swoje zdrowie i życie oraz o rodzinę, pogorszenia się jego stanu zdrowia psychicznego w związku z zatrzymaniem i podaniem informacji o skazaniu do publicznej wiadomości, a w konsekwencji błędne oddalenie w części wniosku o zadośćuczynienie.

3) obrazę przepisów postępowania tj. art. 322 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej, która miała wpływ na jego treść, poprzez jego niezastosowanie oraz w efekcie oddalenie wniosku o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 617,22 zł odszkodowania, podczas gdy Sąd ograniczył się jedynie do polemiki co do zasady dochodzonej przez wnioskodawcę sumy pieniężnej z tytułu odszkodowania w pełnym zakresie z uwagi pośrednio na brak rozważenia szkody tytułem dodatkowych opłat za uiszczoną grzywnę oraz przyjęcia przy ustalaniu kwoty odszkodowania wysokości przeciętnego wynagrodzenia w kwocie 5.657,30 zł, zamiast wskazanego we wniosku wskaźnika tj. 5.840,90 zł.

4) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, naruszającą zasady logicznego wnioskowania i zasad doświadczenia życiowego, polegające na nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego, pośrednio w postaci zeznań wnioskodawcy poprzez uznanie, iż brak jest podstaw do poczynienia pozytywnych dla pokrzywdzonego ustaleń w zakresie przyznania odpowiedniego odszkodowania z przedmiotowego tytułu, podczas gdy E. B. wyraźnie wskazał w toku postępowania na elementy doznanej przez niego szkody – doznał szkody w wysokości wskazanej w złożonym w sprawie wniosku, a ponadto wnioskodawca wykazał podstawy do zasądzenia pełnej kwoty odszkodowania.

5) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie od zasądzonych sum odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo, że takie żądanie zostało zgłoszone w przedmiotowym wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 11 stycznia 2022 r., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 90.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz dalszej kwoty 617,22 zł odszkodowania z tytułu szkody w związku z niesłusznym zatrzymaniem i prowadzeniem przeciwko E. B. postępowania o wykroczenie oraz ukaranie przez Kolegium Rejonowe ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta G. z dnia 29 grudnia 1988 r., n rej. 347/87, które zostało wydane w związku z prowadzoną przez wnioskodawcę działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zgodnie z przedmiotowym wnioskiem o zadośćuczynienie i odszkodowanie;

ewentualnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pełnomocniczki wnioskodawcy E. B. jest zasadna w części co do zarzutu obrazy art. 481 § 1 k.c. poprzez brak stwierdzenia w zaskarżonym wyroku, że chodzi o odsetki ustawowe za opóźnienie.

Podniesiony **w odniesieniu do oddalenia żądania zadośćuczynienia** ponad kwotę 10000 zł zarzut obrazy art. 8 ust. 1 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 1693, cyt. dalej jako ustawa lutowa) w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. i art. 448 k.c. jest niezasadny.

Powołane przepisy mówią o „odpowiedniej sumie pieniężnej” mającej zadośćuczynić bólowi lub cierpieniom psychicznym doznany przez poszkodowanego wskutek naruszenia dóbr osobistych przez zdarzenia wymienione w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej. Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni prawa, albo na błędnym zastosowaniu (niezastosowaniu) stanowczego przepisu prawa materialnego. Tymczasem apelująca co prawda twierdzi, że Sąd Okręgowy wadliwie interpretował wymienione przepisy, lecz nie przybliżyła na czym polegało niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad wykładni prawa, podnosi natomiast, że przyznana kwota zadośćuczynienia jest rażąco niska, niewspółmierna do rozmiaru krzywd doznanych przez wnioskodawcę, nie uwzględnia we właściwy sposób doznanych przez E. B. cierpień. W istocie więc chodzi nie o zarzut obrazy prawa materialnego, lecz o twierdzenie, że ustalona przez Sąd I instancji suma nie jest odpowiednia do rozmiaru krzywdy doznanej przez poszkodowanego w następstwie zatrzymania i wydania orzeczenia kolegium d/s wykroczeń. Jest to więc zarzut wadliwości oceny Sądu Okręgowego co do adekwatności rekompensaty będącej wynikiem błędu w ustaleniach faktycznych.

Już wcześniej w odniesieniu do apelacji pełnomocniczki wywiedzionej na korzyść tego samego wnioskodawcy w innym postępowaniu (sygn. akt II AKa 405/21) Sąd Apelacyjny stwierdził: „zawsze, także w latach osiemdziesiątych XX wieku, opór przeciwko opresyjnej, autorytarnej władzy wymagał odwagi, konsekwencji, wyrzeczeń, i łączył

się z wystawieniem na szwank stabilizacji rodzinnej i ekonomicznej, wolności, zdrowia i nierzadko życia. Dlatego tak obecnie jak i w tamtym czasie osoby takie, podobnie jak wnioskodawca aktywnie działający w podziemnych strukturach (...), słusznie cieszyły się i cieszą się szacunkiem i uznaniem społeczeństwa obywatelskiego”.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny zwracał tam uwagę na konieczność zachowania właściwych proporcji i adekwatnej argumentacji. Wiadomo powszechnie, że w latach osiemdziesiątych XX wieku autorytarna władza represjonowała osoby działające na rzecz niepodległości, przestrzegania praw człowieka, wolności związkowych. Osoby te były internowane (także przez dłuższy czas), pozbawiane wolności wskutek tymczasowego aresztowania i wykonywania kar pozbawienia wolności, których nie powinny były ponieść. W następstwie zamachów funkcjonariuszy tej władzy niektóre z nich straciły życie.

W kontekście cierpień psychicznych i bólu jakich doznał wnioskodawca pełnomocniczka pisze w apelacji o: wyjątkowych krzywdach i cierpieniach, ich intensywności i nieodwracalności, znacznym poczuciu krzywdy, poświęceniu swego dobra i zdrowia, że zatrzymanie było dla wnioskodawcy czymś strasznym, bardzo krzywdzącym, czymś wprost nie do wyobrażenia dla osób, które tego nie doświadczyły (apelacja str. 2, 4, 6, 7). Sąd Apelacyjny przypomina, że przedmiotem żądania odszkodowania i zadośćuczynienia była w niniejszej sprawie szkoda i krzywda wynikłe z zatrzymania wnioskodawcy E. B. przez ponad dobę i wydania orzeczenia kolegium d/s wykroczeń skazującego wnioskodawcę na grzywnę, przepadek przedmiotów (transparenty) i podanie orzeczenia do publicznej wiadomości. Powstaje więc kwestia jak nazwać stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych jakich doznały osoby długotrwale, bezprawnie pozbawione wolności w ciężkich warunkach, czy pozbawione życia w związku ze swą niepodległościową działalnością? Użycie przez apelującą przytoczonych wyżej zwrotów nieadekwatnych do krzywdy doznanej przez E. B., tak w kontekście jej źródeł jak i relacji poszkodowanego, nie wzmacnia apelacji i faktycznie deprecjonuje przez użycie nieadekwatnych określeń dotkliwie cierpienia fizyczne i psychiczne jakich doświadczały osoby zaangażowane w opór przeciwko opresyjnemu systemowi, które straciły z tego powodu życie, zdrowie, czy były długotrwale, bezprawnie pozbawione wolności.

Wnioskodawca prowadząc działalność niepodległościową od 1980 r. i doświadczając wcześniej z jej powodu represji o czym zeznaje (k. 42) musiał się liczyć z racji powszechności tych represji i był przygotowany na działania władz, których doświadczył. Sąd Okręgowy uwzględnił (uzasadnienie podsekcje 3.1., 6.2.) w kontekście rozmiaru krzywdy: fakt zatrzymania E. B., trwającej ponad dobę (30 godzin) izolacji, oraz pobicia przez milicjantów (ciosy pałką w nogi i plecy) i warunków zatrzymania (panujący upał, 3-4 godziny w radiowozie bez dostępu do wody), utratę możliwości udziału we mszy św. celebrowanej przez papieża J. P. II przez głęboko wierzącego wnioskodawcę, obawy przed tymczasowym aresztowaniem i konsekwencjami dla sytuacji rodziny. Nie jest dowolnym stanowisko Sądu I instancji, że z powodu doświadczeń wynikających z prowadzonych wobec wnioskodawcy wcześniej represyjnych postępowań karnych, karnoadministracyjnych, działań organów ścigania E. B. miał rozeznanie czego może się spodziewać. Logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym jest wniosek Sądu Okręgowego, że dysponując takim doświadczeniem poszkodowany w mniejszym stosunkowo stopniu odczuwał cierpienia psychiczne związane z zatrzymaniem i wydaniem orzeczenia przez kolegium d/s wykroczeń. To prawda, że stopień odczuwania cierpień psychicznych jest sprawą indywidualną. Pełnomocniczka nie wykazała jednak (nie wynika to też z zeznań poszkodowanego), że wskazana wyżej wiedza nie zmniejszała cierpień psychicznych E. B. mimo, że zwykle tak się dzieje. Sąd Okręgowy słusznie zauważa, że obawy wnioskodawcy co się z nim stanie po zatrzymaniu trwały przez stosunkowo krótki czas do chwili gdy dowiedział się, że jest obwiniony o wykroczenie i następnego dnia ukarany grzywną z podaniem orzeczenia do publicznej wiadomości.

Co się tyczy cierpień psychicznych wnioskodawcy w związku z publikacją treści orzeczenia w prasie, to jak już wskazano wyżej działacze nielegalnego wtedy (...) cieszyli się w tamtym czasie (podobnie jak obecnie) społecznym szacunkiem i uznaniem. E. B. nie krył, że działa w strukturach zakładowych i regionalnych Związku na rzecz swobód demokratycznych i przeciwko panującemu systemowi. Zamieszczenie informacji w prasie o ukaraniu poszkodowanego przez Kolegium d/s Wykroczeń za wykroczenie polegające na wywołaniu niepokoju publicznego podczas uroczystości związanych z wizytą w G. papieża J. P. II w sposób jasny i czytelny w tamtym czasie dla

każdego odbiorcy wskazywało, że chodzi o represje z powodu działania przeciwko autorytarnemu systemowi władzy. Z pewnością więc nie pozbawiało E. B. szacunku i reputacji, którą się do tego czasu cieszył w społeczności lokalnej.

Korzystający z pomocy prawnej wnioskodawca na którym spoczywał ciężar dowodzenia nie wykazał (art. 6 k.c.), by w następstwie zatrzymania lub wydania orzeczenia przez Kolegium d/s Wykroczeń jego zdrowie psychiczne pogorszyło się, co trafnie zauważa Sąd I instancji. Pełnomocniczka, która w apelacji twierdzi przeciwnie nie wskazuje dlaczego stanowisko Sądu jest błędne.

Zasądzając 10000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jaką doznał wnioskodawca skutkiem zatrzymania 12 czerwca 1987 r. i wydania orzeczenia przez Kolegium d/s Wykroczeń przy Prezydencie Miasta G., Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie relewantne przesłanki i prawidłowo odniósł je do okoliczności dotyczących rozmiaru bólu i cierpień psychicznych jakie były udziałem E. B., a przyznana suma mieści się w granicach sędziowskiego swobodnego uznania i jest odpowiednia do doznanej krzywdy.

Zarzuty apelacji kwestionujące **wysokość odszkodowania** zasądzzonego w zaskarżonym wyroku są bezzasadne.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy (uzasadnienie podsekcja 4.1.) w tym i jego twierdzeniom w zakresie składników poniesionej szkody. Nie kwestionował twierdzeń wniosku o kwotach jakie E. B. uiścił w związku z wykonaniem skazującego orzeczenia Kolegium: 50000 zł grzywny, 1000 zł dodatkowych opłat, 13860 zł kosztów publikacji orzeczenia, 2500 zł kosztów egzekucyjnych (uzasadnienie podsekcja 6.1.). Zarzut apelacji obraży art. 7 k.p.k. przy ocenie zeznań poszkodowanego jest w takich warunkach niezrozumiały.

Skorzystanie przez Sąd z możliwości jaką daje art. 322 k.p.c. w zw. art. 558 k.p.k. i art. 8 ust. 3 ustawy lutowej dotyczy sytuacji uznania, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, ponieważ pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego wysokość żądania nie została dokładnie ustalona. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi ponieważ Sąd i instancji uznał (uzasadnienie podsekcje 3.1., 6.1.), że wnioskodawca własnymi zeznaniami oraz dokumentami dowiódł jaką szkodę poniósł na skutek wydania orzeczenia Kolegium d/s Wykroczeń mocą którego został ukarany. Wbrew apelacji Sąd Okręgowy uwzględnił również kwotę dodatkowych opłat (1000 zł) wskazywaną przez poszkodowanego (uzasadnienie podsekcja 6.1.).

Sąd I instancji uwzględnił również zmianę siły nabywczej pieniądza (art. 358¹ § 3 k.c.) czyniąc miernikiem zmianę wysokości wynagrodzeń za pracę w 1987 r. (obwieszczenie Prezesa GUS z 10.02.1988 r. – 29184 zł) i 2021 r. Pełnomocniczka podnosi, że Sąd Okręgowy powinien użyć do porównania przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku we wrześniu 2021 r., które wyniosło 5840,90 zł (komunikat prezesa GUS z 19.10 2021 r.), a nie przeciętnego wynagrodzenia w trzecim kwartale 2021 r. wynoszącego 5657,30 zł. (komunikat Prezesa GUS z 10.11.2021r.). Apelująca nie pisze dlaczego Sąd Okręgowy powinien posłużyć się wysokością przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku we wrześniu 2021 r., a nie przeciętnym wynagrodzeniem w trzecim kwartale 2021 r., nie wyjaśnia dlaczego wykorzystanie tego ostatniego miernika jest wadliwe porzeczając na kontestowaniu stanowiska Sądu.

Sąd Apelacyjny pragnie zwrócić uwagę, że E. B. poniósł szkodę związaną z wykonaniem orzeczenia Kolegium ds. Wykroczeń karzącego go na karę grzywny i podanie orzeczenia do publicznej wiadomości nie w czasie wydania pierwszego nieprawomocnego rozstrzygnięcia (13.06.1987 r.), ale w czasie kiedy kwoty wynikające z orzeczenia o ukaraniu wnioskodawcy wypłynęły z majątku poszkodowanego, a więc zostały potrącone z jego wynagrodzenia za pracę. Tymczasem orzeczenie Kolegium d/s Wykroczeń z 13.06.1987 r. zostało uchylone i sprawa przekazana do ponownego rozpoznania i kolejne orzeczenie tego organu o podobnej treści zapadło 29.02.1988 r. a uprawomocniło się 29.04.1988 r. W konsekwencji rozstrzygnięcie o ukaraniu grzywną zostało wykonane w sierpniu 1988 r. kiedy przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce uspołecznionej wynosiło 53090 zł (obwieszczenie Prezesa GUS z 2 lutego 1989 r.), a nie 29184 zł, czyli 1,8 raza więcej niż to przyjął Sąd I instancji. W konsekwencji uiszczona wtedy grzywna i opłata (łącznie 51000zł) była niższa, a nie wyższa niż ówczesne przeciętne miesięczne wynagrodzenie. Natomiast koszty publikacji i egzekucyjne z tym związane (16360zł) wnioskodawca poniósł w 1989 r. (k. 47), w tym

roku przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce uspołecznionej wynosiło 206758 zł (w pierwszym kwartale 1989 r. w sferze produkcji materialnej - 99813 zł.), a więc te koszty stanowiły 8% tego przeciętnego wynagrodzenia.

Zastosowany przez Sąd Okręgowy sposób wyliczenia waloryzacji szkody poniesionej przez wnioskodawcę jest, jak wykazano, zdecydowanie bardziej korzystny, niż ten, który należałoby zastosować postępując prawidłowo. Przy braku apelacji na niekorzyść E. B. rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie ustalenia odszkodowania należało zaaprobować.

Zasadnie apelująca wskazuje na obrazę art. 481 § 1 k.c. poprzez powinięcie wskazania, że chodzi o odsetki ustawowe „za opóźnienie”. Taki ich charakter daje wnioskodawcy absolutne uprawnienie domagania się odsetek niezależnie od powodów opóźnienia i jego skutków dla wierzyciela.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak na wstępie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., a o kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym także na podstawie § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800)

<i>SSA Andrzej Kot</i>	<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Piotr Kaczmarek</i>
-------------------------------	---------------------------------------	-----------------------------------